

רע"פ 5780/23 - גדי ורקשטל נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 5780/23

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: גדי ורקשטל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט עמית צ' קאפח) ב-68872-06-23 מיום 13.7.2023, שבמסגרתו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופט צ' גילוני (גז)) ב-ח"נ 17861-02-22 מיום 16.1.2023.

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט עמית צ' קאפח) ב-68872-06-23 מיום 13.7.2023, שבמסגרתו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופט צ' גילוני (גז)) ב-ח"נ 17861-02-22 מיום 16.1.2023.

2. ביום 7.5.2021 נרשמה לחובת המבקש הודעת תשלום קנס בסך 500 ש"ח בגין העמדת/החניית רכבו על מדרכה ברחוב בעיר תל אביב-יפו, המהווה עבירה לפי סעיף 6(ד)(א2) לחוק עזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983. המבקש ביקש להישפט על העבירה חלף תשלום הקנס.

3. בית המשפט לעניינים מקומיים הרשיע את המבקש במיוחס לו בכתב האישום לאחר שמיעת ראיות, בהסתמך

עמוד 1

על עדות הפקח, דו"ח שערך בזמן אמת ותמונות שצילם במקום. נקבע כי רכב המבקשחנה על המדרכה עם ארבעה גלגלים וחסם אותה למעבר משני הצדדים, וכי לא קמה לזהגנה מכוח סעיף 2 לחוק החנייה לנכים, התשנ"ד-1993 (להלן: החוק) מאחר שלא עמד בתנאים המצטברים לפי סעיף זה. בתוך כך, נקבע כי המבקש גרסל"הפרעה ממשית לתנועה" (סעיף 2(א)(4) לחוק), משחסם את המעבר לעגלות נכים ועגלות תינוק בכך שהותיר מרווח מעבר קטן מ-1.30 מטר על המדרכה, בהתאם לקבוע בסעיפים 1.37 ו-2.61 לתקן ישראלי 1918 חלק 2 "נגישות הסביבה הבנויה: הסביבה שמחוץ לבניין" (2012) (להלן: התקן); וכי לא עמד בנטל להוכיח כי חיפש מקום חניה מותר בסמוך בטרם חנה על המדרכה (סעיפים 2(א)(1) ו-2(א)(2) לחוק).

עוד נדחו טענות המבקש כי אין לקבל כראייה את מסמך "ת/1" המהווה העתק של הדו"ח שהפיק הפקח כי ההעתק עצמו לא נערך על ידי הפקח, וכי ננקטה כלפי המבקש אכיפה בררנית. בגזר הדין, צוין כי אין הצדקה לגזור על המבקש עונש מופחת הניתן במסגרת הליך "ברירת משפט" כדי לחסוך התדיינויות משפטיות, בשעה שהוקדש לעניינו זמן שיפוטי יקר "מבלי שהיתה בפיו [...] טענת הגנה טובה וראויה לגוף העבירה". לאור זאת, הושת על המבקש קנס גבוה מקנס המקור, בסך 1,200 ש"ח.

4. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי - נדחה. בית המשפט המחוזי קבע כי הכרעת הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים נסמכת על ממצאי עובדה ומהימנות ולא מצא טעם להתערב בהן. כמו כן, נקבע כי די באישור המפקח כי מסמך ת/1 נערך לפי פרטים שהוזנו על ידו למסופון כדי לקבלו; וכי הדרישה לשמירת מרווח של 1.30 מטר על המדרכה נקבעה בהתאם לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה) ולתקן, מתחשבת בעגלות מסוגים שונים ולא נועדה "להכשיל" את ציבור הנכים. בנסיבות העניין, בית המשפט המחוזי אף לא ראה לנכון להתערב בעונש שנגזר על המבקש.

5. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש, שאינו מיוצג, טוען כי עניינו מעלה סוגיה עקרונית - מה הוא המרווח הראוי שבעל תו נכה נדרש להותיר על המדרכה כאשר הוא חונה במקום אסור לחניה. לטענתו, "אילו [הפקח- י' א'] היה פועל לפי החוק לא היה נותן את הדו"ח". בתוך כך, נטען כי מרווח של 1.30 מטר פנויים על המדרכה הוא רחב מזה הנדרש למעבר עגלות ילדים וכיסאות גלגלים; כי ברחובות רבים בישראל המדרכות ממילא צרות ממרווח זה; וכי מדובר במדיניות שפוגעת בציבור הנכים ואינה עולה בקנה אחד עם תכלית החוק. מלבד זאת, המבקש שב על טענתו לאכיפה בררנית בעניינו.

6. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 5608/23 דדון נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (27.7.2023)). בהינתן אמות מידה אלה, ניכר כי יש לדחות את הבקשה שלפניי.

7. המבקש, שלרכבו תו נכה, נקנס על כך שהעמיד את רכבו במקום אסור לחניה, באופן שאינו מאפשר מעבר חופשי רחב דיו על המדרכה ויוצר "הפרעה ממשית" למשתמשי הדרך. מדובר בקביעה עובדתית אשר נסמכה על כלל התשתית הראייתית, בכלל זה עדותו של המפקח, וכן לאור הקבוע בתקן לעניין רחב רצועת הליכה חופשית ממכשולים במדרכה. אין המדובר בהכרעות עקרוניות ביחס למרווחים מותרים בחניית בעלי תו נכה על המדרכה אלא ביישום ביחס לנסיבות הפרטניות של המבקש-אשר אינן מתאימות, כאמור, לביורר במסגרת "גלגול שלישי". בנסיבות העניין אף לא

מצאתי כי מתעורר חשש לעיוות דין.

8. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ב באב התשפ"ג (9.8.2023).

שׁוֹפֵט
